

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

© 2017 Livia Furia

© 2017 Quantum Publishers

Acest volum este o operă de ficțiune.

Orice asemănare cu persoane, locuri sau evenimente reale este întâmplătoare.

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport, tipărit sau digital, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

QUANTUM PUBLISHERS

www.quantumpublishers.ro

Email: office@quantumpublishers.ro

Vânzări: vanzari@quantumpublishers.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LIVIA FURIA

Choice / Livia Furia. - Domnești : Quantum Publishers, 2017

ISBN 978-606-94206-8-3

821.135.1

Tipărit în România

CHOICE

Livia Furia

QUANTUM
PUBLISHERS

Cuprins

Consecințe.....	5
Alegerea.....	12
Monștri peste tot.....	19
AR DaKan.....	27
Jumătate-de-suflet.....	35
Miez de noapte.....	43
Onus.....	51
Copacul din vis.....	58
Poarta.....	66
Departamentul de vibrații.....	76
Departamentul de apărare.....	84
La plimbare.....	93
Departamentul de cercetare.....	101
Bibliotecarul.....	110
Cititorul.....	118
Haos.....	126
Plouă cu sânge.....	134
Buclă închisă.....	142
Poveștile cristalelor.....	149
Ce-a fost asta?.....	158
Dragoste mare.....	164
Material de studiu.....	171
Amintiri.....	181
Accidentul.....	187
Lacrimi.....	194
La răscruce.....	203
Unele morți sunt inevitabile.....	209

Consecințe

— Daaarllaaaaa!

Copila de 6 ani dispăruse cu o zi înainte din curtea casei bătrânești, lăsând în urmă o tricicletă nou-nouță și câteva păpuși frumos aliniate pe marginea aleii proaspăt văruite. Cu lacrimi în ochi, bunica povesti cum a lăsat fetița să se joace singură doar pentru câteva minute, cât a fost plecată să închidă aragazul.

— Darllaaaaa! Darllaaaaa!

Imediat ce vestea s-a răspândit în micuțul orașel, oamenii au format echipe și au pornit în căutarea copilei. Cum nu au găsit nicio urmă în jurul gospodăriei, au pornit a răscoli pădurea din spatele casei, convinși că fata a plecat pe urmele vreunui urecheat neastâmpărat, știută fiind dragostea ei pentru animalele mici și pufoase. Căutarea s-a prelungit și pe timpul nopții, oamenii legii alăturându-se între timp căutătorilor.

Nu putem exclude nicio variantă în momentul acesta, dar probabilitatea ca fetița, Darla Marinka, de șase ani și două luni, să se fi rătăcit în pădurea Neagră este foarte mare. Continuăm cercetările pe mai multe piste și rugăm posibillii martori să treacă pe la secția de poliție dacă au văzut sau au auzit ceva despre copil.

În urma comunicatului dat de poliția locală, s-au adunat și mai mulți oameni pentru a continua căutările, mărindu-se zona inițială cu încă cinci kilometri. Eu și partenerul meu, AR DaKan, am ajuns în oraș pe la prânz, oprindu-ne pentru câteva momente la cafeneaua din oraș, locul de unde plecau echipele de căutători, în care se strângeau informațiile și se făceau planurile pentru următoarele ore.

În cafenea s-a împrăștiat zvonul cum că au fost găsite urme ciudate care nu aparțineau niciunui animal cunoscut, fie el sălbatic sau domestic, oamenii comentând cu voce scăzută dovezile.

Nu sunt urme nici de pumă, nici de lup, nici de urs. Sunt niș-

te urme mari, adânci, cu degete lungi și subțiri, terminate în gheare groase cum nu am mai văzut până acum. Este necesar să avertizăm oamenii și pe cei care pleacă de acum încolo în căutare că trebuie să fie însoțiți de cineva care se pricepe să mânuiască o armă.

Cel care vorbea, un vânător bătrân, îmbrăcat într-o haină groasă cu gulerul împlănit, care-i ascundea obrajii țepoși și care părea nedespărțit de carabina sa, a dat peste cap o cană cu vin fierț, s-a șters cu mâneca peste gură și s-a făcut nevăzut pe ușa din spate, urmărit de privirile speriate ale celor din cafenea. Imediat după plecarea lui, discuțiile s-au încins, fiecare dându-și cu părerea despre ce animal ar putea fi vorba.

Ne-am alăturat unei echipe care se pregătea de plecare, nu înainte de a-l asigura, pe cel care se ocupa de oamenii de pe teren, că ne vom descurca în pădure și că știm să ne uităm după urmele lăsate de animalele sălbatice. Eram cinci în total, patru bărbați și o femeie cu o voce atât de ascutită, încât mi se strepezeau dinții și salivam necontrolat ori de câte ori o auzeam strigând numele copilei. Am privit cu coada ochiului spre AR DaKan și mi-am reprimat un zâmbet când l-am văzut încordându-și maxilarul chiar înainte ca femeia, mamă a trei copii, trecută de patruzeci de ani, să tragă aer în piept pentru un nou strigăt.

— Daaaaarllaaaaaaa!

Bărbații care ne însoțeau, un lungan cu priviri bolnave și un tânăr de nici treizeci de ani, scurt și îndesat, îmbrăcat într-un costum de camuflaj, păreau deja resemnați, scormonind cu bețele în pământ după eventualele urme. Am privit în jur, uitându-mă la stratul gros de frunze căzute care acoperea pământul și m-am gândit cu tristețe că nu este anotimpul potrivit pentru o moarte timpurie. Din câte au povestit bunicii, fetița iubea pădurea înverzită și adora să alerge printre buștenii acoperiți de ierburile mărunte ale primăverii. Toamna nu era preferata sa.

— Dar...

L-am auzit pe AR DaKan fornăind chiar când femeia își curmă brusc chemarea și am simțit că mi se ridică părul din cap și rămâne țepăn. Știam deja ce aveam să întâlnesc, dar asta nu ajuta

cu nimic la calmarea mea. AR DaKan s-a apropiat ca o umbră de femeia care privea cu gura căscată trunchiul de copac răzuit și își trecu palma peste lemnul franjurat. Buzele i s-au strâns într-o linie subțire și m-am întrebat în treacăt dacă nu era deja prea târziu pentru oamenii care ne însoțeau.

— Sânge! a spus lunganul, urmărind cu privirea petele gra-se care înroșeau frunzele într-o linie șerpuitoare, trecând peste un trunchi căzut, făcându-se nevăzută, în cele din urmă, dincolo de malul de pământ.

— Darla este rănită!

Și, ignorând pericolul semnalizat de copacul zdrențuit, se repezi ca nebuna să urce dealul, gâfâind ca o locomotivă după doar câțiva pași, fără să se oprească nici măcar pentru a se gândi la siguranța sa și la faptul că nu avea niciun fel de armă.

Nici măcar instinct de conservare nu are, mi-am spus, privind-o cum se prinde cu mâinile de tufișurile înalte pentru a se trage înainte. Gândindu-mă că va fi încă una care mă va apuca de picioare în fundul iadului, atunci când voi trece dincolo, am oftat, fugind după ea, urmat la doar un pas de lunganul care părea că prinsese viață deodată și, mult în spate, de tânărul care aproape că se târa pe covorul gros de frunze.

AR DaKan părea pe arcuri, urcând în salturi scurte, fiind primul care a trecut de malul de pământ sub privirile noastre otrăvite. A rămas chiar pe margine, legănându-se ușor pe vârful picioarelor, privind în jos la ce se găsea în fața sa. Eu, femeia și lunganul de bărbatu-său, am ajuns lângă el câteva minute mai târziu și, fără o vorbă, ne-am prelin la picioarele lui, gâfâind pe tonuri diferite, încercând să tragem cât mai mult aer prețios în piepturile încleștate. Și atunci, am simțit mirosul dulce-grețos al frunzelor din fața noastră. Dintr-odată, nu a mai contat dacă aveam sau nu suficient aer, ferm convins că oricum eram pe moarte și nici măcar nu conștientizăm.

Femeia icni și își acoperi gura cu palma murdară, în timp ce bărbatul de lângă ea se răsuci într-o parte și vărsă tot ce mân-case în acea zi, aproape împroșcându-l pe AR DaKan pe picior.

Acesta îl privi dezgustat și se apropie cu pași mici de pământul răscolit pe care sângele deja se închegase. Se lăsă într-un genunchi și, cu un bețișor, scurmă printre frunzele răsucite, descoperind bucățelele mici de carne, piele și păr. Se auzi un strigăt în spatele meu și am apucat să-l vad pe tânăr rostogolindu-se ca un buștean până la baza pantei. Am răsuflat ușurat când l-am văzut ridicându-se nesigur pe picioare și l-am tăiat mental de pe lista morților unde deja îl trecusem cu litere înflorate.

Partenerul meu s-a ridicat în picioare și a privit lung printre copaci.

— E... Darla? șoapta înecată în lacrimi mă întristă din nou. Atât de tânără... Un anotimp atât de urât.

— Nu.

L-am privit încrunțat. AR DaKan începu să își scoată mânușile lungi din piele, fără să pară afectat de întrebările noastre nerostite. Femeia oftă a ușurare și se ridică încet de la pământ, supraveghindu-l printre ochii îngustați pe lunganul care icnea. Fără un cuvânt, AR DaKan mi-a întins mânușile. I-am privit degetele subțiri, terminate cu unghii groase și ascuțite, și m-am apropiat de el, blocându-le celorlalți vederea.

— Poate ar fi bine să rămâi aici, Dary. Dacă te va simți prin preajmă, te va ataca imediat și mă va lipsi pe mine de un asalt surpriză. Nu vreau să-l alerg printre copaci, în timp ce fuge cu capul tău în dinți.

Da, nenorociții mă iubeau și ar fi făcut tot posibilul să mă consume cât mai proaspăt, pentru a se bucura de energia mea cât mai mult timp.

— Nu te putem lăsa singur în pădure, spuse femeia pe un ton categoric, scuturând puternic din cap. Protocolul spune să mergem în grup. Ne întoarcem și anunțăm pădurarii despre ce am găsit sau așteptăm altă echipă.

— Uite-i acolo! lunganul a arătat cu degetul spre panta de care se apropiau în fugă patru inși, grăbindu-se să ajungă la tânărul care se sprijinea de un copac și își ținea brațul în dreptul feței, în timp ce se clătina încet.

— Du-te cu ei, Dary. Acum!

Un tunet se rostogoli deasupra noastră și, fără veste, a început să plouă. Lunganul plescăi din limbă, murmurând o înjurătură. Privi în sus printre crengile fără frunze ale copacilor bătrâni și își așeză mâna dreaptă pe brațul femeii de lângă el.

— Să mergem, Regina. Ne întoarcem la cafenea și ne echipăm cum trebuie. Dacă începe să plouă foarte tare va trebui să oprim căutările.

— Și asta? întrebă femeia, ridicând pe vârful pantofului câteva frunze murdare de sânge.

— Un urs a mâncat vreun cerb. Ne-am speriat de pomană. Am privit întrebător spre AR DaKan, iar el mi-a făcut semn cu capul să plec. M-am uitat peste umăr, la panta acoperită de frunze umede, și am strâmbat din nas.

— Dacă nu-mi rup gâtul, te aștept la cafenea.

— Nu rămâi singur aici! a spus femeia pe un ton răstit și s-a apropiat de partenerul meu cu intenția de a-l apuca de braț.

Un zgomot de crengi rupte s-a auzit în fața noastră și o umbră imensă s-a prelins printre copaci, apropiindu-se din ce în ce mai repede de noi. Femeia a răcnit deodată cu AR DaKan, și fiara i-a răspuns cu un urlat puternic. Era uriaș, mai mare decât mi-am imaginat vreodată că ar putea fi. Pielea de un albastru întunecat era întinsă pe mușchii proeminenți, ochii îi luceau diabolic, ca două opale în flăcări, colții îi depășeau cu mult maxilarul, botul îi era răsucit într-un rictus furios, iar coama neagră îi flutura la fiecare salt și părea aproape mătăsoasă. Femeia a sărit peste buza râpei fără să se gândească de două ori și, împreună cu lunganul, am urmat-o fără ezitare. Săream ca niște iepuri, instinctiv, căutând din priviri puncte de sprijin pentru următorul salt.

— Fugiți, vine fiara! am urlat spre oamenii care ne priveau uimiți.

Răcnete furioase au izbucnit de dincolo de malul de pământ și am simțit cum prind aripi. Ultimul salt l-am făcut chiar în mijlocul necunoscuților, le-am făcut semn să fugă și mi-am

continuat drumul, alergând cât puteam de repede de-a lungul unei cărări care abia se ghicea sub stratul gros de frunze moarte.

— Moarte, ca voi toți, dacă nu vă mișcați, cretinilor! am zberlat peste umăr, sperând să-i impulsionez.

Și m-am împiedicat.

Am planat prin aer mai bine de doi metri și am aterizat pe burtă, înaintând cu brațele întinse în față pe mătrea noroioasă care acoperea lîntoliul de pe pământ. Am gemut și m-am ridicat în grabă, clătînându-mă. Cu coada ochiului am văzut o masă întunecată care se rostogolea pe panta pe care abia coborâsem. Părea o minge uriașă, sărind din loc în loc și abia atunci oamenii s-au dezmoțit și au fugit în toate direcțiile, chițâind ca niște șoareci speriați.

AR DaKan s-a răsucit până s-a întors pe spate, s-a încordat ca o pisică și l-a lovit pe monstru cu ambele tălpi în abdomen aruncându-l în aer, apoi s-a ridicat dintr-o mișcare, și-a făcut avânt, a sărit și l-a izbit cu piciorul peste cap, aruncându-l la pământ. Am simțit un imbold de adrenalină când fiara s-a repezit din nou spre el cu gura larg deschisă și am fugit fără să mai privesc în spate. Am auzit fâșâitul ciudat al sferei de foc și am știut că lupta era deja la un alt nivel. Pădurea începu să trosnească în spatele meu, dar am continuat să alerg, urmărind cărarea spre un pârâu mărginit de bolovani alunecoși. Când credeam că am scăpat, lunganul m-a depășit, trecând pe lângă mine de parcă era pe roți.

— Vine după noi!

Vine după tine, nenorocitele! am vrut să strig, dar nu mai aveam putere. Chiar și printre găfâieli, azeam tropăiturile puternice și m-am întrebat într-o doară dacă nu e cazul să mă arunc la pământ și să mă acopăr cu frunze, măcar să fiu pregătit pentru trecerea în neființă. Înainte să îmi termin gândul, lunganul a alunecat pe o piatră udă, a mers cu mâinile pe jos o distanță bună, apoi s-a rostogolit cu picioarele în sus în apa rece unde a și rămas zberlând cu disperare. M-am împiedicat de el, m-am împleticit printre pietre și am căzut din nou pe burtă, îngropându-mi fața în mătrea noroios. Am ridicat încet capul exact când monstrul zbura pe deasupra mea, urmat la mică distanță de AR DaKan care urla furios

din toată ființa lui. Am privit întâmplător în dreapta mea și un zâmbet amar mi-a arcuit buzele murdare.

— Bună, Darla, micuțo, am șoptit, lăsând o lacrimă să-mi spele obrazul.

Lupta continuă la doar câțiva metri de noi, cu fiecare lovitură, AR DaKan împingând monstrul spre copacul cel mai apropiat, aruncând neobosit în el cu globuri negricioase care lăsau cratere fumegânde în carnea albăstruie. L-a înghesuit la pământ, lovindu-l neconținut și, în clipa în care monstrul a devenit o grămadă fără formă la picioarele lui, s-a aplecat, l-a prins de cap cu ambele mâini, s-a încordat și, cu un urlet, i l-a smuls de pe umeri.

Totul se terminase în mai puțin de zece minute. M-am răsucit pe o parte și am privit spre bărbatul care plângea în palme, apoi spre trunchiul de copil care se odihnea în apă și am simțit gustul amar al vinovăției. AR DaKan era încă furios și izbea ritmic grămada fumegândă cu capul de acum deformat, urlând la fiecare lovitură. Mi-am acoperit fața cu palma, gândindu-mă cu groază la toate explicațiile pe care urma să le dau, în timp ce AR DaKan nu avea să spună nimic, pretinzând că și-a pierdut mințile din cauza fricii. M-am întors pe spate și am rămas, la fel ca Darla, cu ochii la cele câteva frunze care se legănau sub stropii de ploaie.

Alegerea

Deși totul începuse cu câteva luni bune în urmă, în iunie am făcut ceva ce niciun bărbat nu a mai făcut până atunci. Nu, nu am născut, dar în ochii reilor¹ a fost la fel de spectaculos și periculos: l-am folosit pe Sebaahn. Micuțul se adaptase destul de bine alături de mine în noua lui locuință și, după ce Maria l-a descoperit într-o dimineață dormind pe obrazul meu drept, nici măcar nu a trebuit să îl mai ascund în sertarul cu chiloți, cum făceam până atunci.

— Cum poți spune că ăsta e animalul tău de companie? mă chestionase Maria, pită în spatele măturii cu care mă pocnise peste cap în încercarea de a-l alunga înainte să-mi lase vreo urmă pe față.

Pe jumătate adormit și încă în stare de șoc, am încropit o poveste despre cum l-am găsit pe Sebaahn aproape mort pe marginea drumului și cum eu, eroul necunoscut, l-am salvat ducându-l la veterinar.

— Doar că medicul nu-l putea ține printre câini și pisici, așa că, după ce i-a făcut o injecție care să-l protejeze de turbare, m-a sfătuit să-l iau acasă.

— Dacă o mușcă pe Ioana îl omor și ți-l bag pe gât!

Știind că se ține mereu de promisiunile făcute, am încercat din răspuțeri să îl țin pe Sebaahn departe de minunata mea nepoată, lucru greu de făcut având în vedere că fetița de nici cinci anișori, iubea tot ce mișca și era suficient de mic să-i încapă în buzunar.

Singurul meu noroc era că Sebaahn nu accepta să fie atins și, pentru că era maestru în a se ascunde în locuri bizare, ori de câte ori veneau rudele pe la mine, cei doi jucau cel mai lung joc de-a v-ați ascunselea. În ziua aceea, Maria a venit mai devreme și, după ce s-a asigurat că ciudatul meu animal de companie nu este prin preajmă și nici nu avea să iasă prea curând, mi-a încredințat-o pe

Ioana în grijă.

— Dacă nu te plictisește prea tare, citește-i din cărțile pe care le are în ghiozdănel și arată-i care sunt literele.

— Nicio problemă, surioară, îi arăt literele și o pun să-mi spună câte un animal care începe cu respectiva literă. Nu ne vom plictisi până te întorci.

— Nu o lăsa să atingă chestia aia, mă avertiză ea, în timp ce se îndrepta spre ușă. Jur că o fac tocăniță și ți-o bag pe gât.

— Înțeleg că nu îl suferi pe Sebaahn, dar cu mine ce ai? am întrebat-o.

— Pentru că ești un credul care cască gura la toate prostiile! Dacă ni se întâmplă vreodată ceva de la viezurele ăla, îl voi da în judecată pe medicul ăla și-i iau și pielea de pe cur.

Nu i-am răspuns, deși mă rodea să-i spun că nu e un viezure, ci o rasă mai ciudată de nevăstuică. Maria nu ar fi apreciat faptul că am căutat pe net poze cu diverse animale de mărimea lui Sebaahn și am ales-o pe cea care mi s-a părut că seamănă. L-am văzut pe Seb prelingându-se pe lângă tocul ușii din sufragerie și pe Ioana alergând în urma lui.

— Hai să ne jucăm de-a animalele, Ioana!

Dar fetița era prea ocupată să-mi alerge nevăstuica prin toată casa, așa că i-am lăsat să se distreze și am intrat în camera mea cu gândul să mai lucrez ceva la proiectul început de câteva zile. Abia când am văzut umbrele lungi din cameră mi-am dat seama cât era de târziu. Dintr-un salt, am ajuns la ușă și am strigat-o imediat pe Ioana:

— Drăguțo, unde ești? Vino la unchiul Dar, să vorbim puțin înainte să vină mămica ta și să mă omoare în chinuri pentru că te-am lăsat de capul tău mai bine de două ore.

Când fetița a apărut în capătul holului am răsuflat ușurat. Ignorând boticul ei lung și privirea îndurerată, am luat-o în brațe și am sărutat-o pe părul creț.

— Unchiule Dary, de ce nu vrea Seb să se joace cu mine? m-a întrebat ea pe un ton plângăreț.

Am strâns-o la piept, răsuflând ușurat că am scăpat și de

data asta. Nu știu de ce, dar eram sigur că, spre deosebire de Ioana, Maria l-ar fi prins pe Sebaahn în mai puțin de douăzeci de secunde și i-ar fi făcut toate lucrurile rele pe care mi le povestise de atâtea ori cu lux de amănunte.

— Pentru că e un animăluț prostuț, draga mea. Uite cum facem: de ziua ta o să cumpăr un iepuraș și o să-i construim împreună o frumoasă cușcă în curtea din spate. Ce zici de asta?

— Ce mult te iubesc, unchiule Dary!

— Hai să ne ocupăm puțin de alfabet, i-am cântat un cântecel stupid, inventat ad-hoc, în care am înșirat cât am putut de repede literele și animalele care corespundeau, cu ochii la ceasul de pe perete, și am îndemnat-o să-mi repete fiecare nume, sperând ca ea să-și amintească măcar jumătate dintre ele atunci când mămica avea să verifice nivelul cunoștințelor acumulate în ziua aceea.

— Ioana, să nu-i spui mamei tale că l-ai alergat iar pe Seb prin casă. Știi că nu-i place de el.

Micuța încuviință cu o expresie solemnă pe chipul rotund, iar eu am zâmbit, încântat. Mă pregăteam să-i mai cânt odată, când se auziră câteva ciocănituri grăbite în ușă, făcându-mă să mă grăbesc să deschid înainte ca Maria să-și piardă răbdarea. După ce s-a asigurat că totul este în ordine și că fetița nu m-a necăjit în vreun fel, ne-am luat la revedere și le-am făcut cu mâna, urmărindu-le din priviri cum se îndepărtează. S-au oprit câteva clipe pe marginea drumului, fiindcă Ioana avea o problemă cu pălăriuța cu inimioare pe care o purta în vârful clăii de cărlionți și mi-am dorit să fi avut telefonul la mine pentru a le face o poză.

Și atunci, s-a întâmplat...

Îmi amintesc perfect cum Ioana s-a întors spre mine pentru a-mi face cu mâna înainte de a traversa și cum, pe lângă semnele de rămas bun, mi-a trimis și o beza pentru Sebaahn care se furișase pe nesimțite lângă mine și mi se cățăraseră pe umăr fără să-l simt. S-a întors și, în acel moment, a lovit-o mașina scăpată de sub control. Mai târziu aveam să aflu că puștiul care conducea băuse bine înainte să se urce la volan și, pentru că avea curaj și chef de distracție, s-a luat la întrecere cu un alt prieten, concurând pe străduțele în-

tortocoate ale cartierului meu liniștit.

Fundul mașinii s-a apropiat fulgerător de ele, apoi s-a auzit țipătul răgușit al Mariei. Am urmărit-o pe Ioana cum zboară prin aer ca într-un film horror; cu mâinile ridicate deasupra capului ca o păpușă pe care o lovești cu dosul palmei. Mașina a trecut mai întâi peste Maria, apoi peste Ioana, apoi și-a continuat rostogolirea de-a curmezișul peluzei mele proaspăt tunse, oprindu-se nepăsătoare cu roțile în sus dincolo de gardul verde care despărțea proprietatea mea de a bătrânului Morave, direct peste cușca lui Onus.

Am fugit ca vântul până la grămezile de pe trotuar și, când am văzut cum arătau, am simțit cum mi se taie picioarele. M-am lăsat în genunchi, privind cu ochi holbați la capul zdrobit al nepoatei mele. Tânărul care a coborât din cea de-a doua mașină ne-a privit preț de câteva clipe și, înainte să apuc să schițez vreun gest, s-a aruncat în mașină, demarând în trombă, îndepărtându-se cu viteză doar pentru a dispărea câteva secunde mai târziu dincolo de curbă. Ca prin vis, l-am văzut pe nemernicul care mi-a distrus familia cum se târăște pe burtă, ieșind din carcasa fumegândă și am simțit cum timpul se oprește în loc când am realizat că el scăpase cu viață, în timp ce ai mei erau morți.

Am lăsat capul pe spate. Strângându-mi mâinile la piept și ținându-mi ochii strânși, am urlat până când am simțit că nu mai am aer și nici voce. Sprijinindu-mă cu palmele de asfaltul pe care sângele începea deja să se închege, am lăsat capul în pământ și am început să plâng. Printre lacrimi, l-am văzut pe Sebaahn coborând de-a lungul brațului meu până în dreptul Mariei și am vrut să dau cu el de pământ, dar nu am avut puterea să mă mișc. Încolăcindu-și coada în jurul încheieturii mele, Seb s-a întins și a mirosit de câteva ori în direcția fetiței, apoi s-a ridicat cu viteză pe umărul meu, s-a sprijinit pe picioarele din spate și s-a ridicat cu lăbuțele pe obrazul meu ud de lacrimi. M-a privit lung, cu o expresie nefericită pe chipul său ciudat, și-a înfipt ghearele în obrazul meu, s-a lăsat puțin pe spate pentru a-și face avânt și și-a înfipt botul în ochiul meu drept.